

DE WILDE JAGERS

VOOR ONZE KLEINEN

11

v.d. Hulst

W.G.
VAN DE
HULST

A black and white illustration of a group of children holding a large rectangular sign. The sign contains the title and author information. At the bottom of the sign, a small cat is sitting. The children are drawn in a simple, sketchy style. Two birds are flying at the top of the sign.

DE WILDE JAGERS

door
W. G. VAN DE HULST

Met tekeningen van W. G. van de Hulst Jr.

Veertiende druk
175e - 186e duizend

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

1. Pas maar op!

Ritssss!... Er komt een jongetje uit de struiken. Hij kijkt boos, met een rimpel boven zijn neus. Hij loopt heel voorzichtig, heel langzaam: stap-vóór-stap.

En hij kijkt, hij kijkt zo...

Pas maar op! Hij heeft een heel gevaarlijk ding in zijn hand.

Ritsssl... Daar komt nòg een jongetje uit de struiken. Die kijkt óók boos; — óók met een dikke rimpel boven zijn neus.

Hij heeft zulke donkere ogen, en hij kijkt zo... Pas maar opl Hij heeft een heel gevaarlijk ding onder zijn arm.

Ritsssl... Daar komt alwéér een jongetje uit de struiken; een *dik kerd*.

Die kan niet goed boos kijken. Die moet *lachen*. Maar dat mag niet, dat mag helemáál niet.

Hij bijt op zijn lip van boosheid, zó boos is hij. Hij maakt dikke wangen van boosheid.

En hij kijkt, hij kijkt zo...

Pas maar opl Hij heeft een heel gevaarlijk ding op zijn rug; — en een oude soldatenpet schuin op zijn hoofd.

Still... Still... Stap-vóór-stapl

Daar gaan ze alle drie. Op hun tenen; héél zacht; héél voorzichtig. Hun knieën buigen diep bij elke stap. Ze *sluipen* vooruit.

En ze kijken, ze *kijken* zo boos.

Pas maar opl

Het zijn de *wilde jagers*... En als ze schieten...!

2. „Schie ten! Dood schie ten!”

Jan van de bakker gaat voorop. Hij is de hoofdman van de jagers. Hij heeft een pistool in zijn hand; en een doosje vol klappertjes in zijn zak. Hij heeft ook een grote, witte kippeveer in zijn haar gestoken... Dat staat *dapper*.

Dàn komt Dikkie van de meester. Hij heeft een stok onder zijn arm; — een stok met een dwars-houtje. Dat is een sabel. Hij heeft een dik touw om zijn lijf; wel driemaal. Dat staat ook *dapper*.

En dàn komt dikke Gijs van de melkboer met zijn witte klompen aan. Hij heeft een boog op zijn rug en een pijl schuin in zijn broekzak. Hij zet zijn soldatenpet nòg schuiner... Dat staat nòg *dapperder*.

Jan zegt zacht: „Voor uit, hoor!... Wij gaan tijgers van gen; — en beren; — en olifanten...”

„Ik schiet ze dwars dood!” zegt Gijs.

Stap-vóór-stap sluipen ze door het laantje. Het zijn echte, dappere jagers. Ze kijken zo; en ze luisteren zo... O, als er een beer uit het bos komt, of een leeuw, ... O, dan zullen ze hem, dan zullen ze hem...

Opeens! ...
Daar rit selt wat.
Daar schuift wat . . .
Dáár, onder de heg.
Daar komt opeens
een poesje onderuit
springen; een klein,
grijs poesje; — een
leuk, vrolijk poesje,
— met een rood
lintje om de hals.
Het ziet de jongens
wel, o jal Het blijft

staan, midden in het laantje. Het is hélemaal niet bang, o neel... Het denkt, dat die jongens spelen gaan met hem.

O, het schudt zijn lijfje heen en weer van de pret. Het steekt zijn kleine staartje recht in de hoogte. Zó blij is het.
Arm beest!

Het weet niet, dat het *wilde jagers* zijn.
Het weet niet, dat de *wilde jagers* zo *gevaarlijk* zijn.

Pangl... gaat het opeens... Pangl
Het poesje rilt van de schrik; het knijpt zijn oogjes dicht.

„Schieten! schieten!” schreeuwt Jan... Pangl pang!... Er vallen allemaal klappertjes uit zijn doosje. Hij ziet het niet eens... Pangl pang!... „Schiet dood! Schiet dood!”

En Dikkie komt aanhollen met zijn sabel in de hoogte. En Gijs wil ook schieten; maar zijn boog hangt op zijn rug, en hij kan zijn pijl niet vinden. ... Vooruit! dan schiet hij maar met zijn pet. Die pet vliegt al door de lucht... Plof! hij valt boven op het poesje neer.

Arm beest!

Het rolt omvèr. Het weet geen raad... Het vliegt weg onder de heg.

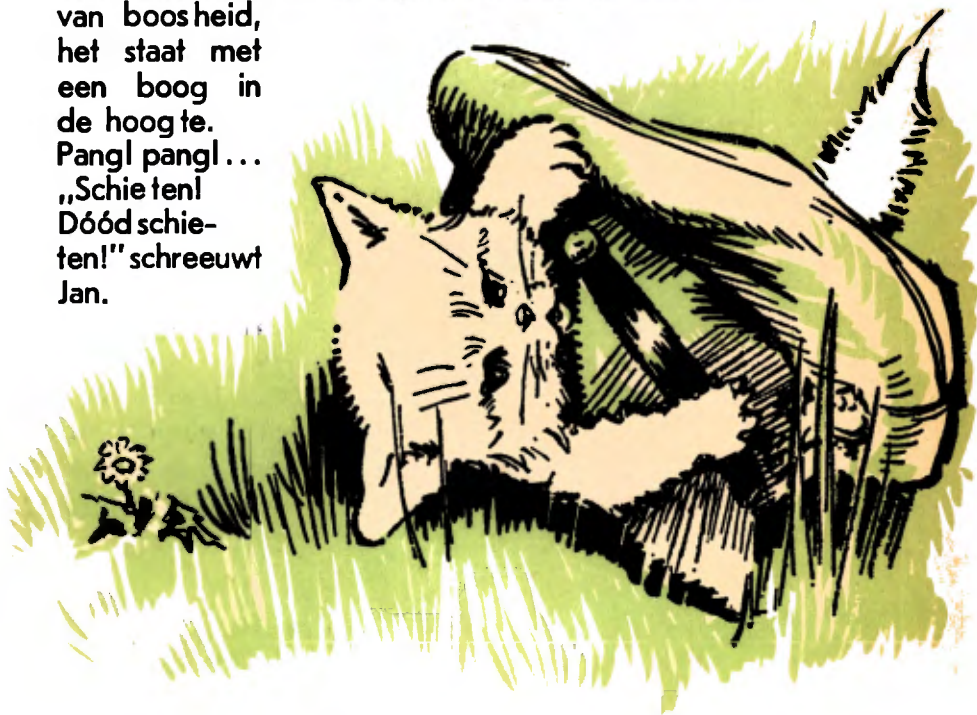
„Pak 'em! Pak 'em!” schreeuwt Jan... Pang!

En Dikkie slaat met zijn sabel op de takken. En dikke Gijs rolt op zijn buik om het poesje te pakken... Net mis!

O, het poesje vliegt onder de heg door. Het piept van bangheid; — en zijn klein staartje wordt dik van boosheid, het staat met een boog in de hoogte.

Pang! pang!...

„Schieten! Dóód schieten!” schreeuwt Jan.

3. De mooi e tuin

Gijs wil óók onder de heg door kruipen.

Die dom me Gijs!

Kijk eens!... Achter die heg is een tuin. En in die tuin staat een huis. En bij dat huis is een stoep. Er staat een raam open. De zon schijnt naar binnen in de mooi e kamer.

Och, maar vóór dat open raam staat een bed. En in dat bed ligt een klein meis je. Haar wan getjes zijn zo bleek, haar handjes zijn zo mager...

Ze is zo ziek; al zo héél lãng.

Ze hoort de jon gens schreeu wen.

Ze schrikt; ze kijkt... Ze gaat recht op zitten.

O, en dan ziet ze haar lie ve, leuke poes je met zijn bange kopje en zijn bo ze staart... Er komen tranen in haar ogen... „O, Miep, Miep, kòm maar, kom maar gáu w hier!”

En dan ziet ze ook het hoofd van dikke Gijs onder de heg... Ze maakt twee vuisten van boosheid. En ze roept: „Ga weg, ga weg, stóute jongen, ... náre jongen!”

Gijs lacht haar uit.

Dikkie steekt zijn sabel door de heg.

Jan duwt zijn pistool door de heg... Pangi

Maar... daar komt Aaltje aan; Aaltje, de meid. Ze gaat de stoep ve-gen. Ze heeft de bezem in haar hand.

O weel! Aaltje hoort àl les. Aaltje ziet àl les.

Ze wordt vrese lijk boos.

„Ga je weg, lelijke jongens!... Ga je weg, lelijke dierenplagers!... Wacht, ik zàl je, ik zàl je...!”

Ze loopt op een drafje naar het hek. Ze neemt haar bezem mee... O weel!

Jan holt weg. Dikkie ook. Maar Gijs... o, die arme, dikke Gijs! Zijn hoofd zit vast in de takken. Hij trekt, trèkt. Zijn hoofd wordt zo rood, zo róód...

Aaltje doet het hek al open. Zij komt het laantje al in...

Hij trekt, trèkt... Zijn hoofd schiet los... „Au!” Daar is Aaltje al; Aaltje met de bezem. „Ga je weg, lelijke jongen! Valse jongen!... Dat kleine diertje zo plagen. En dat arme, lieve meisje verdriet doen!... Vòrt!”

Gijs krabbelt opl... Hij is zo bang. Hij zegt:

„Wij... wij zijn... wij zijn ja gers!”

„Wat ja gers?... Pla gers zijn jul lie...”

Ze duwt hem met haar bezem te gen zijn broek. Hij rolt haast om ver...

„Vòrt, dierenbeull!”

Ze smijt hem de soldaten pet achter na.

Daar gaat Gijs, op een draf.

Er is bloed aan zijn wang. Er is bloed aan zijn neus... Dat hebben de takken van de heg ge daan.

4. Die arme Dieneke

Miep, het leuke poesje, speelt alweer. Hij ligt op de dekens bij Dieneke. Hij speelt met zijn eigen staart. En hij wordt vreselijk boos. Die nare staart wipt telkens weg... Hij bròmt van boosheid.

Aan de wilde jagers denkt hij niet meer. Wel nee! Maar Dieneke wèl.

Kijk eens op haar wangetjes!... Twee dikke tranen.

Waar òm?

Die wilde jagers zijn allang weg, het bos in. En haar leuke poesje speelt op haar bed... Waarom is ze dan nog verdrietig?

Om dat ze niet spelen en niet stoeien kan?...

Neen, dáárom niet. Dieneke is heel geduldig, en heel te vreden.

Om dat ze pijn heeft?...

Neen, dáárom niet. Ze is een flinke meid.

Waarom dan?

Aaltje weet het wel. Aaltje heeft medelijden. Ze zegt: „Hoor eens, Dieneke... ik zal nog eens zoeken, hoor... In de kelder. Op de zolder. In het laantje... Overal.”

En moeder komt in de kamer. Ze gaat aan Dienekes bed zitten. Ze zegt: „Dieneke, niet verdrietig zijn... Ik zal nog eens zoeken gaan in het bos.”

„O, moes, maar die boze jongens...! Als die boze jongens hem vinden in het bos, — o, moes,

dan slaan ze hem dood!"
En Dieneke schreide zacht.
Miep, het leuke poesje, duwde zijn kopje tegen haar neus. Hij wilde spelen met haar; maar Dieneke kon niet spelen.

Aaltje weet het wel. Aaltje heeft me delijden.
Aaltje ging zoeken: in de kelder, op de zolder, in het laantje... Ze kwam terug. Ze zei: „Ik zie hem niet.”
Moeder ging zoeken in het bos... Ze kwam terug. Ze zei: „Ik zie hem niet.”
Miep ging slapen in een kuiltje van de deken. Dieneke schreide zacht.

Moeder legde Dienekes hoofdje tegen zich aan. Ze zei: „Stil maar, Dieneke... Je bent al heel lang ziek; en je bent toch *nóóit* verdrietig... Je weet niet, wanneer je weer beter wordt; maar de lieve Heer in de hemel weet het wel. En je *wàcht* maar, heel geduldig. Dat is heel goed... De lieve Heer vergeet mijn Dieneke *nóóit!*...”
„Nu moet je ook niet verdrietig zijn om je *andere* poesje, dat weggevoerd is. Misschien komt de kleine Siep nog wel terug... Wacht maar heel geduldig. Dat is ook goed... *Wil je dat wel?*”
„Ja moes... Maar — die *boze jon gens!*”

5. „Wij durven goed!”

De wil de ja gers zijn vèr weg ge gaan.
Ze den ken niet meer aan het leu ke poes je.
Ze den ken niet meer aan het zie ke meis je.
Ze den ken aan hun ei gen pret al léén.

Ze zoeken overal... En als ze een leeuw zien,
of een tijger, — o, dan zullen ze, dan zullen ze
hem...

Dikkie komt achteraan. Hij kijkt goed in de strui-
ken... Hij staat op eens stil. Zijn ogen schitteren.
Hij ziet wat tus sen de dor re bla de ren op de grond:
een ou de schoen!... En hij schreeuwt: „Een beer!
een beer!” En hij trekt zijn sabel. En hij geeft die
beer een stéékl... poem! De beer is héle maal
dood.

En Jan komt er aan. Hij schiet met zijn pistool:
pàng! pàng! Maar het geeft niets meer. De beer is
al lang dood.

En Gijs mikt met zijn boog; maar dat geeft ook
niets. De pijl gaat ver keerd. De pijl gaat de lucht
in. Daar vlie gen geen be ren.

Nee, hoor; dat geeft àl le maal niets.

De do de beer is voor *Dik-kie*. Die heeft hem eer lijk
ge van gen.

Daar gaan ze weer.

Dikkie loopt trots voor op. Hij draagt de do de beer
aan het touw op zijn rug.

Maar — daar ligt een pan op de weg.

Dikke Gijs ziet hem het eerst. Hij holt er naar toe, en hij roept: „Ik weet wat! Ik weet wat!”

Och, — het is een heel oude pan. Er is niet eens een bodem in. Maar dat is niet erg.

Gijs weet tóch wat.

Hij zegt: „Wij moeten de beer bakken, hè? In de pan. Dàt is leuk.”

„Ja, ja,” zegt Dikkie. „Ja, dàt is leuk.”

„Ja,” zegt Jan, „maar ik moet eerst ook wat schieten. Dat is eerlijk... Dikkie heeft een beer. En jij hebt een pan. Maar ik heb niks... kom maar! Jullie moet goed helpen, hoor!...”

Ze komen bij een smal wegje. Aan de ene kant is het bos. Aan de andere kant is een weiland. Daar lopen drie koeien. Maar er is ook een sloot. De koeien kunnen op het wegje niet komen. Het hek van het weiland is dicht.

De dappere jagers gaan het smalle wegje in. Gijs draagt de pan onder zijn arm.

Dikkie draagt de beer op zijn rug.

En Jan zegt: „We moeten Ksssstl ksssstll doen. Dan schrikken de beesten in het bos. Dan komen ze eruit. En dan schieten we... O, zeg, — als er nou 'es een echt beest uit het bos kwam!... Een haas! Een echtel!”

„Ja,” zegt Dikkie,... „een echte.”

„Nou,” zegt Gijs, ... „zo'n grote, echtel”

Hun ogen schitteren.

„Vooruit,” zegt Jan. „Goed helpen, hoor! Ksssstl ksssstl”

En Dik kie neemt trotse stappen; — zijn sabel vooruit: „Ksssstl ksssstl”

En Gijs slaat met zijn soldatenpet tegen de struiken. En hij roept: „Ksssstl ksssstl Kom er dan 'es uit, als je durft. Je durft niet. Ik schiet je dwars dood! ... ksssstl”

O, vrese lijk! ...

Er ritselt wat in de struiken. De takken kraken ...

Er komt opeens een grote kop tussen de bladeren door. En een poot.

Ze schrikken zo vrese lijk. Die dappere jagers!

Gijs zijn mooie pet rolt op de grond. En zijn pan beeft onder zijn arm.

En er komt nóg een poot! ...

En in die grote kop zijn een paar kleine oogjes... Die kijken, o, die kijken zol

O, vrese lijk!

De arme jagers! ...

Ze hollen weg. Hun knieën

knikken van de schrik... Ze

lopen, ze lopen! Maar het

beest komt hen achter na.

6. „Wat een rare pan is dat!”

„Knòrl knòrl... Wacht even! Waarom lopen jullie zo hard weg?”

„Knòrl knòrl... Ik heb honger. Ik heb *altijd* honger... Hebben jullie wat lekkers voor me in die pan?”

„Knòrl knòrl... Wat zit er in die pan? Laat me eens kijken in die pan. Laat me eens snuffelen.”

„Knòrl knòrl... Ik ben wegge lopen uit mijn hok. De boer zag het niet... Mijn trog was leeg; — en ik heb *altijd* honger... Wacht nou even!”

„Knòrl knòrl... Wacht je niet? Dan zal ik je wel krijgen. Ik kan óók hard lopen, hoor!... Ik moet die pan hebben. Die pan met lekkers. Knòrl Knòrl Knòrl. ”

Ja, 't is een varken. Een groot, dik varken. Een bruin varken... En hij heeft een zwarte vlek scheef op zijn éne oog. En zijn éne poot is ook zwart... O, het is een griezelig, groot varken. En het loopt zo hard... „Knòrl knòrl”... De grond dreunt er van.

O, die arme, bange jagers!

Ze hollen, hòllen. Ze schréúwen van angst.

Jan loopt het hardst. Hij is de hoofdman.

En Dikkie steekt allebei zijn armen in de hoogte van bangheid; — en zijn sabel ook. En de do de beer danst mee op zijn rug.

En dikke Gijs...?

Arme jongen! Hij is zo dik.
Hij kan niet zo hard lopen
op zijn bolle klompen...
En dat lelijke varken komt
juist naar hem toe. Het wil
hem pakken... O, het
komt al vlak bij. De grond
dreunt ervan.

„Help! Help!” schreeuw
Gijs.

Hij holt, hòlt. Zijn dikke
wangen zijn vuurrood van
bangheid... O, en daar
rolt zijn pan op de grond.

Hij wil er overheen springen — maar dat lukt
niet... Arme jongen! Hij stapt met zijn ene klomp
mid den in de pan...

Hij wil er weer uitspringen; — maar dat lukt niet.
De pan zit om zijn been.

Hij wil dóór hollen; — maar dat lukt niet...

O weel Dikke Gijs rolt omver; op zijn buik. En
’t vrese lijke varken is vlak bij... „Help! Help!”

O, als dat varken hem bijt.

Gijs rolt zich om; — op zijn rug.

Gijs slaat en trapt met armen en benen; wild en
woest. En de oude pan hangt aan zijn voet...

Het varken steekt zijn grote, bruine snuit al voor-
uit.

„Knòrl knòrl... Stil noul Stil noul... Wat zit er in
die pan? Laat me eens kijken in die pan. Laat me
eens snuffelen.”

„Knòrl knòrl... Stil dan! De boer heeft ook lekkere pan nen. Maar die zijn leeg. En ik heb altijd honger... Stil dan!”

„Knòrl knòrl... Aul Wat is dat? Jij doet zo ráár!... Aul jij slaat me met die lekkere pan boven op mijn kop... Aul!”

Gijs trapt en trapt, wild en woest!... O, daar vliegt de pan opeens weg; — en de klomp ook... De pan rolt in het gras. En het vreselijke varken gaat er gauw in snuffelen.

Ge luk kig!

Gijs krabbelt op. Gijs holt weg, zo hard hij kan. Zonder pet, en zonder pan, en op zijn ene klomp.

Maar dat is niet erg... O, als hij maar wèg is, vèr weg, héél vèr weg van dat vreselijke beest.

Het varken duwt zijn snuit in de pan...

„Knòrl knòrl... Wat is dāt nou? Wat een rare pan is dat. Je kunt er dóór kijken... Dat is helemaal geen leuke re pan. En ik heb zo'n honger. Wat jammer!”

„Knòrl knòrl... Ik ga naar huis. Ik ga naar de boer. Die heeft toch veel lekkerder pannen... Knòrl!”

7. Op het hek

Ze zitten op het hek van het
wei land; — alle drie.

Gijs heeft zijn pet weer op.

Gijs heeft zijn klompen weer aan.

En de pan ligt in het gras.

Het varken is weg, *héle maal* weg. Zij zien het niet
meer... Ze hebben voorzichtig alles weer opge-
zocht: de klomp; de pan; de pet. En de schrik is al
een beetje over.

Jan is de hoofdman van de jagers. Hij moet
dapper zijn. En hij zegt: „Ik ben niks bang meer.
Als dat varken *wéér* komt, schiet ik hem met mijn
pistool... Pang!... Dan rolt hij om van de schrik;
— *vàst!*”

„Nou,”... zegt Dikkie, „en ik steek hem met mijn
sabel... Nee, zeg, ik bind hem vast aan het touw.
Dàt is leuk, hè?”

„Nee,...” zegt Gijs, „ik weet wat. Ik zet hem die
pan op zijn kop. *Dáár* is hij bang voor...”

En Gijs schreeuwt het wegje op: „Le lijk beest!
Kom eens hier als je durft! Je *dùrft* niet... Je *dùrft*
niet!”

„Bóé-óé-óéhl”

O, wat is dat?... Ze rollen van het hek af van de
schrik; — alle drie.

Er loei de, in het wei land, een koe... „Bóé-óé-óéhl”

Ze kijken elkaar aan. Ze moeten lachen om hun eigen schrik.

Maar *Gijs* wordt boos op die koe. Hij klimt op het hek, hóóg op het hek. En hij roept: „Wat moet jij? Kom hier, als je durft! Je durt niet! Ik schiet je dwars dood!”

De koe zegt niets. De koe doet: stàp, stap; — stàp, stap. Hij eet gras.

En *Gijs* spant zijn boog... Poeng!... De pijl snort door de lucht. Hij valt neer bij de koe zijn staart. En *Gijs* roept: „Zijn staart was er haast af, zeg!”

De koe zegt niets. Hij doet: stàp, stap;
— stàp, stap.
Hij eet gras.

„Ga je mee?” zegt Jan. „Het is hier
tòch gevaarlijk. Kom maar!”

„Ja,” zegt Dikkie, „kom maar!”

„Ja,” ... zegt Gijs, — „maar mijn pijl.
Ik ben mijn pijl kwijt.”

O ja, dat is waar. Dat is jammer.

„Háál hem dan,” zegt Jan.

Maar Gijs bromt: „Durf jij?”

„Ik niet,” zegt Jan.

„Ik ook niet,” zegt Dikkie.

De koe gaat àl verder weg. Stàp, stap; — stàp, stap...

Gijs kijkt bang; maar hij fluistert: „Zou ik durven? Zou ik het dóén?”

En Jan en Dikkie fluisteren: „Ja, ga maar! 't Is niks gevaarlijk. Wij zullen wel op je wachten, hoor; — hier, achter het hek.”

Gijs durft... Maar hij doet zijn klompen uit; — en hij zet zijn pet af; — en Dikkie moet zijn boog vasthouden.

Daar gaat hij, over het hek heen, het weiland in. Hij loopt op zijn tenen; voetje vóór voetje; — zo zàcht, zo stilletjes als hij maar kan. En zijn dikke wangen bibberen een beetje van bangheid. Ja, want als die koe òm kijkt...

Maar die koe kijkt niet om. Hij eet gras. Stàp, stap; — stàp, stap!

Jan en Dikkie loeren door het hek. En ze roepen zachtjes: „Vooruit maar, Gijs. Dúrf maar! 't Is niks erg, Gijs!”

Gijs ziet zijn pijl al liggen... Nog een paar gróte stappen! De koe kijkt tòch niet meer... Nog één sprongetje...

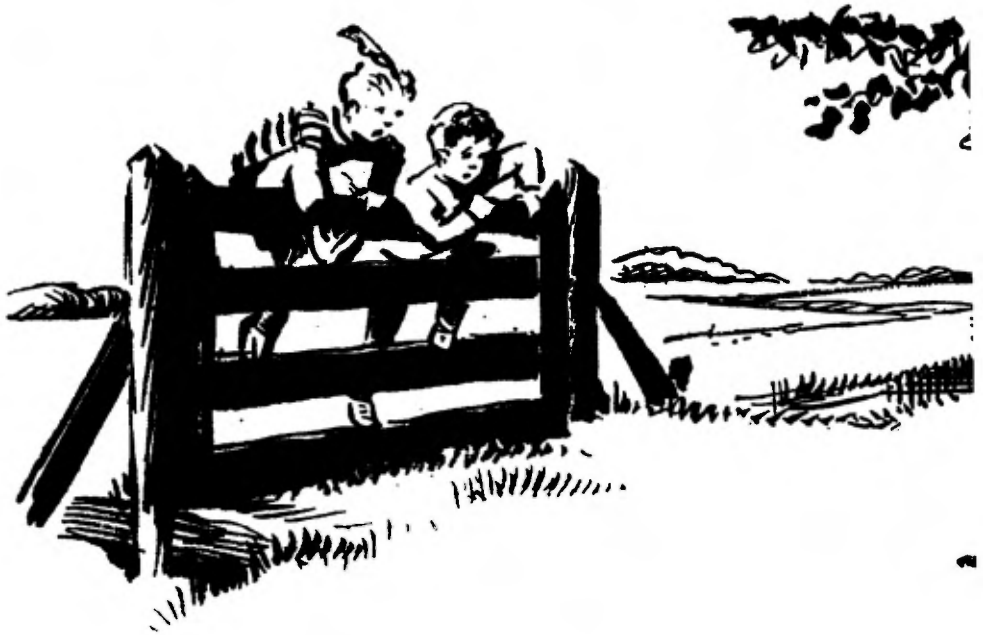
Maar... Gijs blijft opeens stil staan.

Waar òm?

Hij kijkt niet meer naar zijn pijl; hij kijkt niet meer naar de koe. Hij kijkt opeens naar iets heel anders.

Oohl... Zijn ogen worden gróót...

Waar òm?

8. „Hoe is dat toch gekomen?”

Gijs vergeet zijn pijl. Gijs vergeet zijn koe...

O, dat andere daar, dat witte...

Hij gaat een beetje dichterbij; — heel voorzichtig. O ja, het is, het is... Hij schrikt ervan.

Hij kijkt om naar het hek; naar de andere jagers. En hij wenkt met zijn hand: Kom óók! Kom óók hier!

Jan klimt op het hek. Hij roept: „Wat is dat? Wat zie je?”

Dikkie kijkt door het hek heen. Hij roept: „Zie je wat? Wat zie je dan?”

Gijs durft niet goed roepen. Hij wenkt maar met zijn hand: Kom dan! Kom dan óók!

Jan zegt te gen Dikkie: „Durf jij?”

En Dikkie zegt te gen Jan: „Durf jij?”

Maar ze gaan tòch, al le bei. Ze klimmen voorzichtig over het hek. Ze slui pen door het gras...

Gelukkig! die koe is heel ver weggegaan. Hij kijkt niet. Hij eet gras.

Ze ko men bij Gijs; — al le bei.

Gijs wijst met zijn vin ger naar dat witte...

„Dáár! ... Zie je 't?"

Ja, Jan en Dikkie zien het. En hun ogen worden groot van schrik. Ze zeggen niets. Ze kijken maar.

Dáár, in het weiland, staat een grote boom. Hij is heel dik, en heel hoog, en zijn takken hangen wijd uit... Onder de boom groeit gras, en daar liggen stenen.

Maar — onder die boom ligt nòg iets. Ja, vlak bij zo'n grote steen ligt nòg iets...

't Is wit, *prachtig* wit, ... met blauw.

En... 't beweegt...

De jongens blijven staan.

't Is héél *stil*. De bladeren van de boom ritse len niet. De jongens *praten* niet.

En als 't zo heel, héél stil is... o, hóór je 't wel? Hoor je wel dat zachte *piepen*? Dat piepen van *pijn*?

't Is... een *poesje*; — een *klein*, *wit* poesje; — een *prachtig* wit poesje. En 't heeft een *blauw* lintje om de hals.

Maar o, ... kijk 'es: er is rood aan zijn kopje; — er is *bloed* aan zijn mooie, witte kopje.

Arm poesje, hoe kòmt dat?

Zijn kopje ligt tegen de grote steen. En op die steen is óók bloed... Zijn kopje ligt heel slap.

„Mie-ie-ieuwl Mie-ié-ieuwl”

Hij piept zachtjes; hij piept van de pijn. Het

kleine, rode tongetje hangt met een klein puntje uit zijn bek...

Arm poesje, hoe is het toch gekomen? Ben je in die hoge boom geklommen?

Ben je op een dun takje gaan zitten?

Ben je toen gevallen, met je kleine kopje op die scherpe steen?

Och, kijk 'est... Hij buigt zijn ene pootje; — maar dat andere pootje kàn niet buigen. Het ligt helemaal slap; het rilt van de pijn... Hij wil opstaan... maar hij kan het niet.

Zijn kleine, bange oogjes kijken de jongens aan.

Zijn zachte, witte lijfje schokt...

„Mie-ie-ieuw! Mie-ié-ieuw!”

9. In de pet

Van wie zou dat poesje zijn?
Waar zou hij wonen?
Zou hij dood gaan?
De wil de jagers weten het niet.

Nu hebben ze toch een *echt* beest gevangen;
een *echt, levend* beest.
Och, — ze denken niet meer aan pistolen, en
sabels, en bogen.
Ze denken niet meer aan hun eigen dapperheid.
Ze denken aan dat arme poesje *alleen*.

Ze hebben zo'n medelij. Ja, maar ze zijn ook
nog een beetje *bang* voor het dier; — een beetje
griezelig... Die oogjes *kijken* zo naar hen. En dat
bloed! En die erge *pijn!*
Gijs durft het eerst. Hij geeft het poesje een zachte
duw tegen zijn rugje; — met een punt van zijn
kous... „Poes!... Poesiel... Póés! Kom dan!”
Het arme dier kromt zijn pootjes; en zijn kleine
bekje gaat een beetje open: „Mie-ie-ieuw.”
„Voorzichtig, jô!”... bromt Jan.
Dikkie krijgt opeens een kleur, — zó blij is hij.
Hij zegt: „Ja, o ja, — *mee nemen!*... O ja, zeg,
laten wij het poesje *mee nemen.*”
Mee nemen?... Ze kijken elkaar aan.
Mee nemen?... Ja, o ja, *mee nemen!*
Anders komt die koe misschien. Als die dat kleine
poesje op zijn kop trapt...

„Ja, hoor, — anders gaat het poesje dood, —
vast!”

Mee ne men? Maar hoe móét dat?

Gijs zegt: „In mijn pan!”

„In jouw pan? ... Jô, dat kàn niet. Dan valt hij er-
door.”

„O, ja!”

„In mijn zak doek,” zegt Dikkie.

Maar Jan weet het beter... „Nee, nee, Gijs, —
ik weet wat: *in je pet!*”

„In mijn pet? ... O ja, in mijn pet, zeg! Dat kan...
kom maar!”

En ze vlie gen alle drie naar het hek, om de pet te
halen; — en ze vlie gen ook weer terug; — en ze
rollen haast over elkaar, zo'n haast hebben ze.

„Voorzichtig, hoor! ...”

Ze zitten op hun knie en naast elkaar, alle drie.
En de pet ligt in het gras.

„Durf jij?” zegt Jan.

„Kom maar, samen!” zegt Gijs... „Zó, met on ze
handen.”

En ze schuiven hun handen, alle zes naast elkaar,

onder het poesje... O, zo voorzichtig Ze zuchten ervan.

Het gaaft. Het poesje gaat al een beetje de hoogte in. Zijn éne pootje hangt slap. O, hij piept van de pijn.

Ze leggen hem samen in de pet.

Ze plukken een beetje gras. Dat moet óók in de pet, bij het poesje. Dat is zacht.

En Dikkie legt zijn zakdoek over het poesje heen. Dat is warm.

„Mie-ie-ieuw! Mié-ié-iéuw!” piept het poesje.

Gijs mag hem dragen; — want 't is Gijs zijn pet. Dat is eerlijk.

„Zeg, hoor 'es!” zegt Dikkie.

Maar Gijs bromt: „Nee... Ssst! Niks zeggen. Hij gaat misschien slapen. En dan wordt hij beter, hè?”

„Ja, sssst!” zegt Jan. „Voor uit!”

Hij gaat voor op. Hij is de hoofdman.

10. Zou het waar zijn?

Daar gaan ze de weg op, naar het dorp terug.
Daar gaan ze: drie wilde jagers en één arm, ziek
poesje.

Gijs, — met de pet — loopt in het mid den.

Dikkie draagt de boog van Gijs.

De *pijl* ligt nog in het weiland. De *pan* ligt nog
bij het hek. Maar de *beer* hangt nog aan het touw
op Dikkie zijn rug.

Ze denken aan geen pijl, en geen pan, en geen
beer. Ze denken aan hun poesje al één.

Ze maken grote stappen.

Ze willen naar huis.

Ze willen hun poesje thuis laten zien.

Ja, — maar *Gijs* mag het houden. Gijs heeft het
gevonden. En 't is Gijs zijn pet... Ja, dat is eerlijk.

Maar, — 't is van Jan en van Dikkie toch ook een
beetje. Dié mogen er ook mee spelen, als het
poesje weer beter is. Dat is óók eerlijk...

„Oe-woef-woef-woef!”

Daar komt opeens
een hond uit een
hek... Hij blaft en
bromt. Hij laat zijn nij-
dige tanden zien. Wil
hij het poesje pak-
ken? Wil hij het poes-
je bijten?

Ja, maar... ja, maar

de wilde jagers zijn er ook nog. Zij zullen op hun arme poesje wel passen... Ze zijn wel een beetje bang voor die hond; maar ze durven toch.

„Ga je wègl” bromt Gijs. Hij tilt zijn ene been al op; met de klomp er aan... „Ik zál je...”

En Dikkie houdt in zijn éne hand de boog; en in zijn àndere hand de sa bel... Als die lelijke hond het poesje wil bijten, dan zàl hij...

En Jan doet een dubbele klapper op zijn pistool; — en hij schiet... hij schiet die lelijke hond vlak voor zijn neus... Pangi!

Dàt helpt... Die hond schrikt zo vreselijk. Hij hòlt weg; — zijn staart tussen zijn poten... Gelukkig!

En daar gaan de wilde jagers weer; — Jan maakt de grootste stappen. Hij heeft het poesje gered. Hij is een held.

O weel... Daar komt lange Kees aan. Dàt is gevaarlijk... Lange Kees werkt bij de smid. Hij heeft een zwarte neus en zwarte handen. En hij is zo sterk. Alle jongens zijn bang voor hem. O, hij kijkt naar de wilde jagers. Hij kijkt naar de pet...

„Wat hèb je daar? ... Wat zit daar in?”

„Niks, hoor!”

„Laat 'es kijken!”

„Nee, hoor!”

„Niet? ... Dan gooi ik jul lie alle drie in de sloot ...
Geef hier die pet!”

Zijn zwarte handen grijpen al. Hij rukt de zakdoek weg ... „Hal een kat! Laat 'es kijken!”

„Nee, hoor! Nee, hoor! ... Blijf af, hoor, le lijke Kees!” ... En Jan trekt hem aan zijn arm; — en Dik kie trekt hem aan zijn broek; — en Gijs drukt de pet stijf tegen zich aan ... „Nee, hoor! Ik laat hem toch niet los. Hij is van ons ... En je màg hem geen kwaad doen. 🐾

„Mie-ie-ieuwl Mié-ié-ieuwl!” doet het poesje.

Lange Kees lacht. Hij zegt: „Och, jô, die kat is ziek. Die kat gaat tòch dood.”

Dan loopt hij door op zijn lange benen ... Gelukkig!

Maar de wilde jagers zijn erg bang geworden. Kees zei: „Die kat gaat tòch dood.”

Zou het wáár zijn?

Ze kijken bang in de pet. Ze aaien het poesje ... Hij kijkt hen zo verdrietig aan; — zijn rode tongetje beeft.

Gijs zegt: „Kom maar! Mijn moeder zal wel een lapje om zijn kop binden. Dat helpt. Kom maar!”

11. „Al klaar! - Mooi zo!”

Bij een zijweg je staat een auto.
De wil de jagers lopen voorbij.
Er zit niemand in.
Vóór op de auto zit een vogeltje van zilver; —
een klein vogeltje, met heel lange vleugels en
rode oogjes van glas.
De jongens kennen dat mooie vogeltje wel. Het
is de auto van de dokter.

Maar Dikkie krijgt opeens een kleur; — zijn donkere ogen schitteren.

„Zèg, zèg, ... o, hóór 'es, hóór 'es!”

De jongens staan stil. En Dikkie fluistert. En ze steken hun hoofden dicht bij elkaar.

„Ja, já, ... dat dóén we, zeg! ... dat dóén we.”

„Maar dan moet jij het vragen, hoor Dikkie.”

„Dat is goed,” zegt Dikkie.

Ze kijken alle drie het zijwegje op; — maar daar is niemand.

Ze wachten.

Ze zitten stil op de bumper van de auto; — Gijs, met de pet, in het midden.

Het poesje ligt heel, héél stil.

Zou hij al een beetje béter zijn?

Of ... zou hij al dood zijn?

Ze kijken bang in de pet, onder een puntje van de zakdoek. De oogjes zijn dicht.

Ze moeten lang wachten.
Maar — op eens roept Jan:
„Jô, daar komt hij aan! Pas
op!” ... En Gijs krijgt een
duw. Gijs staat dadelijk
op ...

Dikkie schrikt. Hij krijgt een
kleur.

Ja, — dáár op het wegje
— daar komt de dokter
aan.

Hij kijkt boos door zijn bril.
Hij denkt: „Wat doen die
jongens daar? Spelen ze
op mijn auto? Maken ze
mijn auto vuil? ... Die
deugnieten!”

En kijk 'es! ... Die deug-
nieten komen zo maar naar
hem toe; — alle drie. Ja,
hij kijkt erg boos door zijn
bril.

Ze komen vlak bij de dok-
ter. Dikkie staat vooraan.
Dat moet! ... O, maar hij
heeft een kleur van bang-
heid. Jan geeft hem een
duw: „Jô, vraag het dan!”
Dikkie durft niet: die dok-

ter kijkt zo boos. Maar het móet...! En hij steekt opeens zijn vinger op, en hij zegt: „Dok... dokter, wilt u... wilt u alstublieft het poesje beter maken?...”

De dokter zet grote ogen op achter zijn bril. En hij bromt: „Wät?... Wät zeg je?... Wät moet ik doen?”

„Ja, dokter... lange Kees zegt, dat het poesje doodgaat. Het is zo erg gevallen... Wilt u het beter maken, alstublieft?”

„Maar domme jongens, ik ben geen kattendokter.”

De dokter moet tòch een beetje lachen; en de boosheid gaat helemaal weg uit zijn ogen...

Hij kijkt in de pet. Hij tilt het kopje van de poes een beetje op. Hij voelt aan het slappe pootje.

En hij zegt: „Hml! Hml... Dat kopje is niet erg. Maar dat pootje wel. Dat is gebroken... Er moet een verband om die poot.”

Hij neemt zijn mes...

O, wat schrikken de jongens. De pet beeft in Gijs zijn hand... Maar de dokter snijdt het poesje niet. Hij snijdt zómaar een stuk van Dikkie zijn sabel af... Waaròm?

En dan...? O, die haastige dokter!

Hij gaat op de bumper van de auto zitten...

„Kom maar hier met je poes.”

Hij neemt het poesje op zijn knie en hij zegt:

„Houdt hem vast; houdt hem goed vast, hoor! Anders krabt hij...”

O, die dokter!... Kijk 'es! Hij legt het stokje van

Dikkie zijn sabel tegen het zieke pootje; en hij bindt er Dikkie zijn zakdoek heel stijf om heen.

Het poesje piept van de pijn. Het wil krabben en bijten van de pijn; maar de jongens houden hem goed vast. Ja, het móet!... Hun handen beven.

„Goed zol” zegt de dokter. „Al klaar! Nu zal hij wel beter worden... Leg hem maar weer in die pet... Mooi zol En goed op hem passen, hoor!”

„Ja, ja, dokter.”

„Wil je meerijden?... Vooruit dan maar! Stap in! Dan ben je gauw thuis met je poes... Vóór uit!”

Hij duwt de wilde jagers zomaar de auto in.

Toettoet!... Daar gaan ze.

Toettoet!... O, ze rollen tegen elkaar aan, zó hard gaan ze. Maar ze houden de pet goed vast! — alle drie.

Toettoet!

12. De poets lap pen

De auto staat stil voor een mooi huis.

De dokter gaat naar binnen. De jongens moeten wachten... Wie zou er ziek zijn in dat mooie huis? Zij weten het niet.

Jan zegt: „Wat gingen we lekker hard, hè?”

„Nou!...” zegt Dikkie.

„Nou!...” zegt Gijs,... „en het poesje ging óók lekker; — hij dans te in mijn pet.”

De dokter gaat naar de mooie kamer, achter in het huis.

Daar staat een bed voor het open raam. En in dat bed ligt een lief meisje... Och, maar haar wangetjes zijn zo bleek; — haar handjes zijn zo mager.

Op de deken slaapt een poesje; — een klein, grijs poesje, met een rood lintje om.

Het meisje kijkt de dokter verdrietig aan.

De dokter zegt: „Wat is dat nou? Waar om kijk je zo verdrietig? Hoor je de vogeltjes wel fluiten in de tuin?... Je wordt al een beetje beter, hoor: ik zie het wel. En over een poosje mag jij ook weer in de tuin... En wat ligt daar een lief poesje op je bed! Dat heb ik hier nog nooit gezien. Van wie heb je dat gekregen?”

De dokter aait het poesje.

Het poesje wordt wakker. Het rolt op z'n rug; en het pakt de grote hand van de dokter vast, —

met alle vier zijn pootjes... Het heeft da delijk weer dolle pret.

De dokter lacht.

Maar het zieke meisje...? Zij krijgt tranen in haar ogen.

En de dokter vraagt alweer: „Wat is dát nou? Ben je zo èrg verdrietig? Waar òm toch?”

Maar moeder zegt: „Dokter, zal ik u eens vertellen, waarom Dieneke zo verdrietig is?”

Aaltje, de meid, loopt in de gang. Ze moet de bel gaan poetsen. Ze heeft een mand met poetslappen in haar arm.

Ze doet de voordeur wijd open.

En dàn... Kijk 'es! Er zitten zó maar vreemde jongens in de dokter zijn auto! Dat måg niet... O, en het zijn de zelfde jongens van stråks. Het zijn de zelfde dierenplagers van stråks.

Dan ziet ze ook de pet... En in die pet...?

O, — Aaltje wordt opeens vreselijk, vreselijk kwaad.

Ze vliegt naar de jongens toe; ze geeft Jan een duw; ze pakt Dikkie bij zijn haar; ze slaat Gijs met haar poetslappen om zijn oren.

„Le lijke, valse jongens! Le lijke dierenplagers!...
O, kijk 'es! dat arme, arme dier! Er is bloed aan
zijn kopje; — en wat is dat voor een dikke lap om
zijn pootje?...”

„Dat hebben *jullie* gedaan, lelijkerds!... O, ik
zàl je... Ik zàl je...!”

„En Dieneke is zo verdrietig, om dat haar *andere*
poesje weg gelopen is. Gisteren al. Het is ver-
dwaald. Het wist de weg niet meer naar huis. Het is
nog zo klein.”

„O, le lijke, valse jongens!... En *jullie* hebt het
lieve beestje zo'n pijn gedaan; — *jullie* hebt het
haast dood gemaakt... Geef hier dat poesjel...

O, ik zàl je... ik zàl je...!"

Ze rukt de pet uit Gijs zijn handen. Ze rolt het poesje in haar schort.

„Ga weg, die ren plagers! Er uit!...”

Ze trekt de arme jongens de auto uit, en Gijs zijn mooie pet, en Dikkie zijn halve sabel smijt ze weg... Haar poetslappen waaien over de straat.

En dan vliegt ze naar de deur terug met het poesje in haar schort; — en de gang in...

Daar komt net de dokter aan.

Ze ziet hem niet — zó boos is ze nog. Ze vliegt de dokter tegen zijn buik...

„O, dokter! ... ik... ik...”

13. 't Is net een feest!

Arme jongens!

Arme, wilde jagers!... Dàt heb je toch niet verdiend!

Wees maar still De dokter heeft alles gezien.

Hij houdt Aaltje tegen. Hij bromt heel boos: „Domme meid, wat doe je toch?... Je rammelt die jongens door elkaar. Je smijt hun mooie dingen weg. Je trekt ze uit de wagen. Je scheldt ze uit... Waar om doe je dat toch?”

„'t Zijn die renplagers, dokter... Kijkt u maar eens in mijn schort!”

„Die renplagers?... 't Is niet wáár. 't Zijn helemaal geen die renplagers. Net omgekeerd: 't Zijn flinke, kleine kerels. Ze hebben het poesje gered. Ik ben trots op zel

Aaltje zet grote ogen op.

„Ja, ja!” zegt de dokter. „Kijk maar niet zo raar. 't Zijn brave jongens. En ik zal alles weer goedmaken... Kom maar binnen, jullie; — alle drie. En neem je pet en je sabel en je boog maar mee... Kom maar binnen, dat màg best!... Arme jongens, ben je zo geschrokken van die boze Aal?... Ha-ha-ha! Ik moet er eigenlijk om lachen — maar ik zal alles weer goedmaken, hoor!...”

Kijk eens!... Nu zit de dokter wéér bij Dieneke haar bed. Moe der ook. Ze lachen alle drie.

Ja, — de dokter heeft alles verteld.

Hij zei: „Dieneke, je mooie, witte poesje is niet weg. Ik weet, waar het is... Maar, — het is nog een beetje ziek. Het heeft een verband om zijn ene poot. Het viel uit een hoge boom; — maar 't is niet erg, hoor. 't Zal best weer beter worden... Drie kleine, flinke jongens hebben het arme dier gered... En — Aaltje heeft hen uitgescholden, en hen met de poetslappen om de oren geslagen... Ha-ha-ha!”

Dieneke kijkt telkens naar de deur.
Zou het poesje gauw binnenkomen?
O, daar gaat de deur open...

De wilde jagers komen binnen;... allemaal.
Gijs het eerst; op zijn kousen. Hij heeft een zwarte
veeg over zijn neus. Dat is van de poetslappen...
Hij draagt de pet met het poesje erin. Het leuke,
witte kopje kijkt er bovenuit... Het bloed is af-
geveegd.

En dan komt Jan, met de boog. En Dikkie met
de halve sabel. En de beer hangt nòg op zijn rug.
En achteraan komt Aaltje. Ze heeft een kleur;
maar ze moet toch een beetje lachen.

O, — en Dieneke danst in haar bed; — zó blij
is ze...

't Is net een op tocht!

En 't poesje moet bij Dieneke op de deken
liggen. En 't krijgt een nieuw, blauw lintje om...
En 't is alweer een beetje vrolijk ook.

Dat pootje is wel erg stijf; maar het doet geen pijn
meer.

En de wilde jagers mogen ook bij het bed zitten;
— ieder op een stoel; — in een kring.

En ze krijgen ieder een glaasje rode limonade,
en een dikke schijf koek. Dat is voor de schrik.

En ze moeten alles, *alles* vertellen. Oók van het
varken, en van de pan, en van de hond, en van
lange Kees...

't Is net een feest!

14. Dank baar heid

Daar gaan de wilde jagers weer.

Ze mochten meerijden met de dokter, tot aan de kerk.

Nu lopen ze naar huis... Gijs heeft de zwarte veeg nog op zijn neus. Dikkie heeft de doede beer nog op zijn rug.

Ze denken alleen aan hun pret.

O, — ze mogen morgen spelen gaan in de mooie tuin bij Dieneke... Dieneke kan niet méédoen.

Nòg niet. Maar ze wordt toch al een beetje beter.

En dan krijgen ze wéér limonade, en wéér koek.

Die mevrouw heeft het gezegd.

„Ik neem mijn pistool mee,”... zegt Jan.

„Ja, en ik mijn boog.”

„Ja, en ik maak een nieuwe sabel.”

„Maar niet op de poesjes schieten, hoor!”

„Nee, hoor!... Vást niet!”

„Fijn, hè?...”

„Nou!”

De poesjes, — Miep en Siep, — sliepen samen in één mandje. Het stijve pootje van Siep lag tegen de rand.

Die neke lag met haar hoofdje tegen moeder aan. Ze lachte. Haar oogjes schitterden...

„O, moes, ik ben zo blij!”

Moeder lachte ook. Ze zei: „Zie je nu wel, Die neke! Je moet altijd maar heel geduldig zijn. De lieve Heer vergeet mijn Dieneke nóóit. Hij weet alles.”

En Dieneke zei zacht: „Ja, moes...”

„Je was zo bang voor de boze jongens. Je zei: „Als ze hem vinden in het bos, slaan ze hem dood!”... En 't was net omgekeerd. 't Waren juist *brave* jongens. Ze hebben je kleine Siep juist *gered*... Zie je nou wel, Die neke! Je moet altijd maar heel geduldig zijn. De Heer in de hemel weet *alles*.

En Dieneke zei zacht: „Ja, moes...”

„O, moes, — en morgen komen de jongens spelen in de tuin. Dan kan ik, door het open raam, naar ze kijken. Dan is het net, of ik ook een beetje *méé* doe, hè moes?... En als ik dan *nòg* een beetje beter word, en *nòg* een beetje... o, moes, dan mag ik ook in de tuin... En vraagt u dan, of ze *wéér* komen?”

„Ja, hoor, Die neke.”

Toen werd het stil in de kamer.

Moeder zei niets.

Dieneke zei ook niets.

Maar Dieneke keek met haar blijе oogjes naar buiten. Ze keek tussen de bomen door, naar de blauwe lucht, — die zo heel hoog was, en zo ver... En Dieneke zei wat, maar zo zacht, zó zacht... Moes kon het niet eens horen.

Ze zei: „Lieve Heer, ik zal heel geduldig zijn.” Haar blijе oogjes schitterden.

Van W. G. VAN DE HULST verschenen bij uitgever dezes:

Jaap Holm en z'n vrienden	23e druk
Ouwe Bram	20e druk
Willem Wijcherts	17e druk
Zo'n vreemde jongen	11e druk
Peerke en z'n kameraden	17e druk
Gerdientje	15e druk
Om twee schitteroogjes	12e druk
Wout de scheepsjongen	9e druk
Van een klein meisje en een grote klok	15e druk
Er op of er onder	11e druk
Het gat in de heg	13e druk
Een held	10e druk
Ergene in de wijde wereld	8e druk
Hans in 't bos	9e druk
Rozemarijntje	20e druk
Rozemarijntje naar school	21e druk
Rozemarijntje en Rooie Pier	14e druk
Rozemarijntje en de oude juffrouw	10e druk
Rozemarijntje en de zwarte jongen	11e druk
Het karretje	6e druk
Jantje van de Scholtenhoeve	9e druk
Thijs en Thor	9e druk
Gedroogde appeltjes	5e druk
Van de Hulet-prenten	

VOOR ONZE KLEINEN

Fik	20e druk
Van Bob en Bep en Brammetje	19e druk
Allemaal katjes	17e druk
Van de boze koster	19e druk
Het huisje in de sneeuw	19e druk
Van drie domme zusjes	14e druk
Bruun de beer	18e druk
Zo'n griezelig beest	11e druk
Het wegje in het koren	17e druk
Grote Bertus en kleine Bertus	12e druk
Da wilde jagers	14e druk
Anneke en de sik	14e druk
Het plekje dat niemand wist	13e druk
Karelkje	13e druk
Het keratfeest van twee domme kindertjes	11e druk
Het zwarte poesje	11e druk
Het klompje dat op 't water dreef	9e druk
Annelies	8e druk
Voetstapjes in de sneeuw	8e druk
De bengels in het bos	7e druk
Kleine zwerver	6e druk

VOOR OUDEREN

Stille dingen	5e druk
Om het kind	3e druk
Zeven kerstvertellingen	4e druk
Het vertellen	6e druk